

Од председника Томаса С. Монсона

Трка живота

Одакле смо дошли? Зашио смо њу? Куда идемо њосле овог живојиа? Ова универзална питања не морају дуго да осјану без одговора.

Моја вољена браћи и сестре, овога јутра желео бих да вам говорим о вечним истинама — оним истинама које ће обогатити ваш живот и безбедно нас испратити кући.

Људи у целом свету су у журби. Млазни авиони хитају са својим драгоценим товаром са људима преко континената и бескрајних океана како би присуствовали пословним састанцима, извршили своје обавезе, уживали на одмору и посећивали породицу. Аутопутеви су свуда претрпани — милиони аутомобила са милионима људи, у наизглед бескрајном току, и из разних разлога — док свакога дана јуримо због посла.

У том брзом темпу живота да ли икада на тренутак застанемо да размислимо — управо о ванвременским истинама?

У поређењу са вечним истинама, већина питања и брига свакодневног живота је заиста прилично безначајна. Шта ћемо имати за вечеру? Којом бојом ћемо окречити дневну собу? Да ли да упишемо Ционија на фудбал? Та, и многа

друга безбројна слична питања, губе свој значај када дођу невоље, када су вољене особе повређене или унесрећене, када болест уђе у кућу доброг здраља, када се свећа живота угаси и запрети тама. Наше мисли постају оријентисане и лако можемо да одредимо шта је заиста важно, а шта готово безначајно.

Недавно сам посетио жену која се више од две године бори са смртоносном болешћу. Наговестила је да су јој пре болести дани били испуњени активностима као што је спремање куће до савршенства и њено опремање лепим намештајем. Одлазила је код своје фризерке два пута недељно и трошила новац и време свакога месеца на допуњавање своје гардеробе. Своју унучад је ретко позивала у посету, јер је увек бринула о томе да сићушним и непажљивим рукама не поломе или на неки други начин униште њене драгоцености.

А затим је примила потресне вести да је њен смртнички живот у опасности и да је њено време овде можда веома ограничено. Рекла је да је у тренутку када је

чула дијагнозу од лекара одмах је знала да ће све преостало време проводити са својом породицом и пријатељима, и са јеванђељем у средишту свог живота, јер јој то то било најдрагоценије.

Такви тренуци отрежњења долазе свима нама, кад тад, мада можда не увек под тако драматичним околностима. Јасно видимо шта је то што је заиста важно у нашем животу и како треба да живимо.

Спаситељ је рекао:

„Не сабирајте себи блага на земљи, где мољак и рђа квари, и где лупежи поткопавају и краду;

Него сабирајте себи благо на небу, где ни мољак ни рђа не квари, и где лупежи не поткопавају и не краду.

Јер где је благо ваше, онде ће бити и срце ваше.”¹

У тренуцима нашег најдубљег размишљања или највеће потребе, људска душа досеже небо, тражећи божански одговор на најважнија животна питања: *Одакле смо дошли? Зашио смо њу? Куда идемо када најјусијимо овај живоји?*

Одговори на ова питања се не откривају унутар корица школских уџбеника или претраживањем на интернету. Ова питања превазилазе смртност. Обухватају вечност.

Одакле смо дошли? Ово питање је неизбежна мисао, ако га не постави свако људско биће.

Апостол Павле је рекао Атињанима на брду Марсу да „смо род Божји.”² Пошто знамо да су наша физичка тела потомство наших смртничких родитеља, морамо преиспитати значење Павлових

речи. Господ је рекао да су „дух и тело душа човечја.“³ Према томе, дух је потомство Божје. Писац Посланице Јеврејима Га спомиње као „оца духова.“⁴ Духови свих људи су дословно Његови „рођени синови и кћери.“⁵

Примећујемо да су надахнути песници, ради нашег проучавања ове теме, написали дирљиве поруке и забележили узвишене мисли. Вилијам Вордсворт је забележио истину:

*Наше рођење је само сан и заборава:
Душа која се уздиже са нама.
Звезда нашег животова,
Негде груди је била,
И долази издалека:
Не из њојиног заборава,
Ни из њојине њушоши,
Него из облака славе долазимо
Од Бога, који је наш дом:
Небо окружује наше
действије!⁶*

Родитељи размишљају о својој одговорности да поучавају, надахњују и пружају вођство, усмерење и пример. И док родитељи размишљају, деца — а посебно млади — постављају пронициво питање: „Зашто само овде?“ Обично се изговара тихо у души, и гласи: „Зашто сам овде?“

Колико захвални треба да будемо што је мудри Створитељ обликовао земљу и поставио нас овде са велом заборава преко нашег претходног постојања како бисмо били проверени, и имали прилику да се докажемо како бисмо се квалификовали за све што је Бог припремио за нас.

Несумњиво, једна од основних сврха нашег постојања на земљи је да добијемо тело од меса и костију. Такође нам је дат дар слободе избора. На хиљаде начина имамо повластицу да сами бирамо. Овде учимо на тешким примерима из живота. Разликујемо добро од зла. Разликујемо горко од слатког.

Откривамо да постоје последице које прате наше поступке.

Послушношћу Божјим заповестима, можемо се квалификовати за тај „дом“ о коме је Исусу говорио када је рекао: „Многи су станови у кући Оца мога. . . идем да вам припремим место . . . да и ви будете тамо где сам ја.“⁷

Мада долази у смртност „на облацима славе,” живот се немилосрдно креће напред. После детињства долази младост, а зрелост долази врло неприметно. Из искуства учимо да ради помоћи треба да досежемо небеса док путујемо својим животним путем.

Бог, наш Отац, и Исус Христ, наш Господ, означили су пут до савршенства. Позивају нас да следимо вечне истине и постанемо савршени као што су Они савршени.⁸

Апостол Павле је живот упоредио са трком. Подстицао је Јевреје: „Одбацимо. . . грех који је за нас приону, и с трпљењем да трчимо у битку која нам је одређена.“⁹

Пазимо да у својој ревности не превидимо мудар савет из Књиге проповедникове: „Није до брзијех трка, ни рат до храбријех.“¹⁰ Заправо, награда припада ономе који истраје до краја.

Када размишљам о трци живота, сећам се друге врсте трке, из детињства. Моји пријатељи и ја смо узимали бритве и од меког врбовог дрвета правили бродиче. Са причвршћеним троугластим памучним једром, свако би свој необрађен чамчић за трку поринуо у релативно немирну воду реке Прово у Јути. Трчали бисмо дуж обале и посматрали лађице које су се понекад силовито љуљале захваћене матицом, а другом приликом мирно пловиле кад би вода постала дубља.

Током једне трке, приметили смо да један бродич водиче све остале према одређеној линији циља. Изненада, струја га је понела преблизу великог вира, и бродич се окренуо на страну и преврнуо. Ношен унаоколо није могао да се

врати назад у главни ток. Напокон је стигао на заслужени одмор окружен олупинама и речним наносом, у чврстом загрљају длачица грабљиве зелене маховине.

Бродичи из детињства нису имали кобилицу за стабилост, ни кормило за управљање, нити извор напајања. Њихово неизбежно одредиште је било низводно — пут најмањег отпора.

За разлику од играчака бродича, нама су обезбеђене божанске карактеристике да воде наш пут. Улазимо у смртност, не да бисмо плутали ношени струјама живота, него са моћу да мислимо, расуђујемо и остварујемо.

Наш Небески Отац нас није покренуо на наше путовање ка вечности а да нам није обезбедио начин на који ћемо од Њега примити вођство за сигуран повратак. Говорим о молитви. Такође говорим о шаптајима тихог тананог гласа; и не пропуштам да поменем Света писма, која садрже реч Господњу и речи пророка — које су нам обезбеђене да нам помогну да се успешно пробијемо до циља.

У неком тренутку наше смртничке мисије појављује се несигуран корак, уморан осмех, бол због болести — укључујући завршетак лета, долазак јесени, хладне зиме и искуства које зовемо смрт.

Свака промишљена особа је поставила себи питање које је најбоље изразио Јов из давнина: „Кад умре човек, хоће ли оживјети?“¹¹ Колико год се трудили да то питање избацимо из наших мисли, оно се увек враћа. Смрт је неизбежна за све људе. Долази старима док корачају дрхтавим ногама. Њен позив чују они који су тек достигли средину животног путовања. Повремено утишава смех мале деце.

Али шта је са постојањем после смрти? Да ли је смрт крај свега? Роберт Блечфорд, у својој књизи *Бог и мој сусед*, снажно је напао хришћанска уверење као што су Бог, Христ, молитва, а посебно

бесмртност. Одважно је тврдио да је смрт крај нашег постојања и да нико не може доказати другачије. Онда се догодило нешто изненађујуће. Његов зид сумње изненада се претворио у прах. Остављен је разоткривен и незаштићен. Полако је почео да осећа да се враћа вери коју је исмевао и напустио. Шта је изазвало ову дубоку промену његовог става? Умрла му је супруга. Сломљеног срца је отишао у просторију где су лежали њени посмртни остаци. Поново је погледао у лице које је толико волео. Излазећи је рекао свом пријатељу: „То је она, а ипак није она. Све се променило. Нешто што је пре било ту је одузето. Она није иста. Шта је могло отићи ако не душа?”

Касније је написао: „Смрт није оно што неки људи замишљају. Она је само као одлазак у другу просторију. У тој другој просторији наћи ћемо . . . драге жене и мушкарце и слатку децу које смо волели и изгубили.”¹²

Моја браћо и сестре, ми знамо да смрт није крај. Ту истину поучавају живи пророци вековима. Такође се налази у нашим Светим писмима. У Мормоновој књизи читамо посебне и утешне речи:

„А у погледу стања душе између смрти и васкрсења — гле, анђео ми обзнани да се духови свих људи, чим напусте ово смртно тело, да духови свих људи, били они добри

или зли, враћају кући оном Богу који им живот даде.

И тада ће се догодити да се духови оних који су праведни примају у стање среће, које се зове рај, стање починка, стање мира, где ће се одморити од свих тешкоћа и брига и жалости.”¹³

После Спаситељевог распећа и полагања Његовог тела у гроб на три дана, дух је поново ушао. Уклоњен је камен, а васкрсли Откупитељ је изашао оденут бесмртним телом од меса и костију.

Одговор на Јовово питање, „Кад умре човјек, хоће ли оживјети?” дошло је кад су се Марија и остали приближили гробу и угледали две особе у блиставој одећи које су им рекле: „Што тражите живога међу мртвима? Није овде; него устаде.”¹⁴

Као резултат Христове победе над смрћу, сви ћемо васкрснути. То је откупљење душа. Павле је написао: „И имају телеса небеска и телеса земаљска: али је друга слава небескима, а друга земаљским.”¹⁵

Ми тражимо небеску славу. Желимо да боравимо у Божјем присуству. Желимо место у вечној породици. Такви благослови се заслужују доживотним трудом, тражењем, покајањем и коначно успевањем.

Одакле смо дошли? Зашио смо њу? Куда идемо после овог живота? Ова универзална питања не морају дуго да остану без одговора.

Из дубине своје душе и са свом понизношћу, сведочим да је ово о чему сам говорио истинито.

Наш Небески Отац се радује због оних који држе Његове заповести. Такође је забринут због изгубљеног детета, закаснелог тинејџера, одлутале омладине, неодговорног родитеља. Учитељ се благо обраћа њима, и наравно свима: „Вратите се. Устаните. Уђите. Дођите кући. Дођите мени.”

За недељу дана ћемо славити Ускрс. Своја размишљања посвећујемо Спаситељевом животу, Његовој смрти и Његовом васкрсењу. Као Његов посебан сведок, сведочим да Он живи и да очекује наш победнички повратак. Да такав буде наш повратак, молим се у Његово свето име — управо име Исуса Христа, нашег Спаситеља и Откупитеља, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Јев. по Матеју 6:19–21.
2. Дела апостола 17:29.
3. Учење и завети 88:15.
4. Посл. Јеврејима 12:9.
5. Учење и завети 76:24.
6. William Wordsworth, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* (1884. год.), стр. 23–24.
7. Јев. по Јовану 14:2–3.
8. Видети Јев. по Матеју 5:48; 3. Нефи 12:48.
9. Посл. Јеврејима 12:1.
10. Књ. проповедникова 9:11.
11. Књ. о Јову 14:14.
12. Видети Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925. год.), стр. 11.
13. Алма 40:11–12.
14. Јев. по Луци 24:5–6.
15. 1. посл. Коринћанима 15:40.

Учења нашег времена

Лекције Мелхиседековог свештенства и Потпорног друштва четврте недеље сваког месеца и даље ће бити посвећене „Учењима нашег времена”. Свака лекција се може припремити из једног или више говора са последње генералне конференције (видети табелу испод). Председници округа и подручја могу одлучити који говори ће се користити или за то задужити бискупе и председнике огранака. Вође треба да браћи из Мелхиседековог свештенства и сестрама Потпорног друштва истакну вредност проучавања истих говора током истих недеља.

Они који присуствују лекцијама четврте недеље подстичу се да се припреме и донесу у разред најновије издање часописа са генералне конференције.

Предлози за припрему лекције из говора

Молите се да Свети Дух буде са вама док будете проучавали и поучавали говор(е). Можда

ћете доћи у искушење да припремите лекцију користећи друге материјале, међутим говори са конференције спадају у одобрен наставни план. Ваш задатак је да помогнете другима да науче да живе по јеванђељу како је поучавано на последњој генералној конференцији Цркве.

Прегледајте говор(е), тражећи начела и учења која одговарају потребама чланова разреда. Такође потражите приче, препоручене стихове и изјаве из говора, који ће вам помоћи да поучавате тим истинама.

Испланирајте како ћете поучавати начелима и учењима. Размислите о томе да укључите питања која ће помоћи члановима разреда да:

- Траже начела и учења из говора.
- Размишљају о њиховом значењу.
- Деле ставове, идеје, искуства и сведочанства.
- Примене ова начела и учења у својим животима.

МЕСЕЧНЕ ЛЕКЦИЈЕ КОЈЕ ТРЕБА ПОУЧАВАТИ	МАТЕРИЈАЛИ СА ЛЕКЦИЈАМА ЗА ЧЕТВРТУ НЕДЕЉУ
Април 2012. год.–октобар 2012. год.	Говори са априлске генералне конференције 2012 . год.*
Октобар 2012. год.–април 2013. год.	Говори са октобарске генералне конференције 2012. год.*

* За лекције четврте недеље у априлу и октобру, говор(и) се могу изабрати са претходне конференције, односно последње. Ови говори су доступни на многим језицима на conference.lds.org.

Од председника Хенрија Б. Ајринга,
првог саветника у Првом председништву

Планине за освајање

Ако верујемо у Исуса Христa, како најтешжи, иако и најлакши ифренуци у живоју могу да буду благослов.

Чуо сам како председник Спенсер В. Кимбал, на једном заседању конференције моли Бога да му да планине за освајање. Рекао је: „Велики су изазови пред нама, величанствене прилике које треба искористити. Поздрављам такву узбудљиву будућност и осећам потребу да у понизности кажем Господу: ‘Дај ми ову планину’, дај ми ове изазове.”¹

Осетио сам како ми срце подрхтава, свестан неких од изазова и недаћа са којима се већ суочавао. Пожелео сам да будем више налик њему, храбром Божјем слуги. Стога сам се једне ноћи молио за тест да бих доказао своју храброст. Тога се живо сећам. Те вечери сам клекнуо у својој спаваћој соби, са вером која је до те мере испунила моје срце да је било на граници да експлодира.

За дан или два примио сам одговор на своју молитву. Највеће искушење које сам икада доживео ме је изненадило и учинило понизним. Пружило ми је двоструку лекцију. Прво сам примио јасан доказ да је Бог чуо и одговорио на моју молитву вере. А онда сам започео обуку која и даље траје, а која

ме поучава разлогу због ког сам те ноћи имао толико поверења у то да велики благослов може произићи из невоље и надокнадити у изобиљу било коју цену.

Невоља која ме је задесила тих давних дана сада се чини незнатном у поређењу са свим оним што се касније издешавало — мени и онима које волим. Многи од вас тренутно пролазе кроз физичка, ментална и емотивна искушења која би могла да вас натерају да завапите као што је учинио један велики и верни Божји слуга кога сам врло добро познавао. Његова болничарка га је чула како болно вапи из кревета: „Целог свог живота сам се трудио да будем добар, зашто ми се онда ово десило?”

Знате који је одговор Господ дао на ово питање пророку Џозефу Смиту док је боравио у затворској ћелији:

„И будеш ли у јаму бачен, или у руке убица, и буде ти изречена смртна пресуда, будеш ли у дубину бачен, уроти ли се против тебе валовита пијавица, бесни ветрови ти постану непријатељи, скупе ли небеса таму, и сви се елементи

сложе да ти пут препрече, а изнад свега и саме раље паклене развале широм ждрело да те прождеру, знај сине мој, све ће то теби искуство пружити и биће за добро твоје.

Син Човечји се спустио испод свега тога. Зар си ти већи од њега?

Држи се, дакле, пута свога, и свештенство ће остати уз тебе, јер утврђене су међе које прећи не могу. Познати су дани твоји, и године се неће бројем умањити. Не бој се, стога, онога што човек може учинити, јер Бог ће бити с тобом у веке векова.”²

По мом мишљењу нема бољег одговора на питање зашто пролазимо кроз искушења и како треба да се носимо са њима од онога исказаног речима самог Господа, који је због нас прошао кроз искушења тежа него што можемо да замислимо.

Сећате се Његових речи када нас је саветовао да је потребно да се, ако верујемо у Њега, покајемо:

„Заповедам вам, дакле, да се обратите — обратите се да вас не ударим шибом из уста својих, и гневом својим, и срцбom својом, а ваше ће патње бити болне — и не знате како болне, како биране, не знате, да, како тешке за подношење, ви не знате.

Јер, где, ја, Бог, претрпех то за све да не би трпели они који се обратe.

Но, не обратe ли се они морају трпети као и ја.

То трпљење проузрокова да ја, као Бог, највећи од свих, уздрхтим од бола, и да крварим из сваке поре и да ми трпе тело и дух — и хтедох да не пијем ту горку чашу, и згрозих се —

Ипак, слава буди Оцу, ја испих и доврших припреме своје синовима људским.”³

Ви и ја верујемо да је начин на који можемо да се уздигнемо изнад искушења у складу са вером да постоји „балсам са Гилада”⁴ и да је Господ обећао: „Нећу . . . одступити од тебе.”⁵ То је оно чему је председник Томас С. Монсон поучавао да би помогао нама и онима којима служимо у искушењима која као да нас изолују и преплаваљују.⁶

Међутим, председник Монсон је мудро поучавао и да је потребно време да би се заиста изградио темељ на тим обећањима. Можда сте као и ја препознали потребу за тим темељом, крај постеље неког ко је спреман да преда борбу и не истраје до краја. Уколико нисмо подигли темељ вере у нашим срцима, моћ да истрајемо ће се изгубити.

Моја данашња улога је да поделим своје знање о томе како можемо да подигнемо тај чврст темељ. То радим са великом понизношћу из два разлога. Прво, оно што кажем ће можда обесхрабрити оне који се боре против великих искушења и навести их да осете како се њихова вера урушава. И друго, знам да ће ме све већи и већи испити чекати пред крај живота. Стога, лек који вам препоручујем пролазиће кроз фазу испитивања у мом сопственом животу истрајавањем до краја.

Као младић, радио сам са извођачем радова на припреми терена и изградњи темеља за нове куће. На летњим врућинама је било тешко припремати земљиште за калуп, у који смо изливали цемент за основу темеља. Није било машина. Користили смо крамп и лопату. Правити издржљиве темеље је у то време био изузетно напоран посао.

Захтевало је и стрпљење. После изливања основе, чекали смо да се она стегне. Ма колико да смо желели да се посао не прекида, чекали смо и по изливању темеља, пре него што бисмо уклонили шалунге.

А оно што је још више заинтригирало младог градитеља био је исцрпљујући и дуготрајан процес пажљивог постављања арматуре која ће ојачати подигнути темељ.

На сличан начин, потребно је пажљиво припремити терен за наш темељ вере, да би издржао олује које ће уздрмати свачији живот. Та чврста основа за темељ вере је лични интегритет.

Уколико доносимо исправне одлуке сваки пут кад смо суочени са избором, то ће да формира чврст терен за нашу веру. Процес може започети у детињству, јер је свака душа рођена са слободним даром Духа Христовог. Уз помоћ тог Духа, можемо да знамо да ли је оно што радимо добро пред Богом или је лоше у Његовим очима.

Такви избори, на стотине њих скоро сваког дана, припремају чврст терен на коме ћемо градити нашу конструкцију вере. Метална конструкција унутар које уливамо нашу веру је јеванђеље Исуса Христа, са свим својим заветима, обредима и начелима.

Један од кључних елемената постојане вере је исправна процена колико је времена потребно да се она слегне. Из тог разлога није било мудро са моје стране то што сам се тако млад молио да освајам више планине и добијам озбиљније тестове.

Та конзервација се не дешава сама од себе, проласком времена, али итекако захтева време. Није довољно остарити. Стално служење Богу и другима пуним срцем и душом је оно што претвара сведочанство о истини у несаломиву духовну снагу.

Сада бих желео да охрабрим оне који су окружени тешким искушењима, који осећају да би њихова вера могла да устукне пред навалом проблема. Невоља сама по себи може да буде ваш пут до јачања и коначног стицања непоколебљиве вере. Морони, Мормонов син из Мормонове књиге, испричао

нам је како је могуће примити такав благослов. Он поучава једноставној и пријатној истини да примена макар и трунчице вере дозвољава Богу да је негује:

„И ево, ја, Морони, рекао бих нешто о томе. Ја бих да покажем свету да је вера нешто чему се надамо а не видимо. Стога, не оспоравајте зато што не видите, јер нећете примити сведочанство док се не искуша вера ваша.

Јер по вери се Христ указа очевима нашим, пошто беше устао из мртвих, а не указа им се све док не имаху веру у Њега. Стога, свакако мора бити да неки беху имали веру у Њега, јер се Он не показа свету.

Али због вере људске показа се Он свету и прослави име Очево, и припреми пут како би и други могли бити учесници у дару небеском, да би се и они могли надати ономе што не видеше.

Стога и ви можете имати наду и бити учесници у дару, само ако веру имате.”⁷

Најдрагоценији делић вере, коју би требало да чувате и користите у највећој могућој мери је вера у Господа Исуса Христа. Морони је поучавао о моћи такве вере на следећи начин: „И нити ико икад чуда оствари пре вере своје. Они, дакле, најпре повероваше у Сина Божјег.”⁸

Посетио сам жену која је на чудесан начин смогла довољно снаге да поднесе незамисливе губитке захваљујући једноставној способности да бескрајно понавља речи: „Мој Откупитељ живи, знам.”⁹ Таква вера и те речи сведочанства су одолевале усред сумаглице која је прекривала, али није и избрисала сећања из њеног детињства.

Био сам затечен када сам сазнао да је једна друга жена опростила особи која ју је годинама малтретирала. Изненађено сам је упитао зашто је одлучила да опрости и заборави толике године тешког злостављања.

Тихо је рекла: „Никада ми ништа

није било толико тешко, али знала сам да то морам да учиним. Стога сам тако и поступила." Њена вера да ће јој Спаситељ опростити ако она опрости другима, припремила ју је усадивши јој осећање мира и наде док се суочавала са смрћу свега неколико месеци након што је опростила свом непокајаном непријатељу.

Упитала ме је: „Када стигнем на небо, како ће то изгледати?”

А ја сам јој одговорио: „Из онога што сам видео у твојој способности да искажеш веру и опростиш знам да ћеш имати диван повратак кући.”

Имам још једно охрабрење за оне који се сада питају да ли ће њихова вера у Исуса Христа бити довољна да би успешно издржали до краја. Био сам благословен да упознам неке од вас који ме сада слушате када сте били млађи, живахнији, далеко талентованији од већине оних који вас окружују, али сте ипак одлучили да радите оно што би Спаситељ урадио. Ви који имате много, пронашли сте начин да помогнете и да се бринете за оне које сте могли и да занемарите или ниподаштавате са позиције на којој сте се затекли.

Када наступе тешка искушења, вера да се она могу успешно савладати неће изостати, изграђена као што сада можда примећујете али тада можда нисте приметили онда када сте деловали чистом љубављу Христовом, служећи и праштајући као што би и Спаситељ учинио. Ви изграђујете темељ вере када волите као што је Спаситељ волео и када Му служите. Ваша вера у Њега је довела до дела милосрђа која ће вам донети наду.

Никада није превише касно да се учврсти темељ вере. Увек има времена. Верујући у Спаситеља,

можете се покајати и молити за опроштај. Постоји особа којој можете да опростите. Постоји неко коме се можете захвалити. Постоји неко коме можете служити и уздићи га. То можете радити ма где били и ма колико се усамљенима и напушенима осећали.

Не могу вам обећати крај недаћама у овом животу. Не могу вам тврдити да ће вам се ваша искушења учинити кратког даха. Једна од особина животних искушења је да одају утисак да сат спорије куца и само што не престане да ради.

Постоје разлози за то. Познавање тих разлога не пружа велику утеху, али вам може дати стрпљење. Ти разлози произилазе из ове чињенице: осећајући савршену љубав према вама, Небески Отац и Спаситељ желе да budete оспособљени да живите са Њима у породицама заувек. Само они који су савршено опрани помирењем Исуса Христа могу тамо да бораве.

Моја мама се борила против рака скоро 10 година. Терапијски и хируршки третмани и коначно везаност за кревет, била су нека од њених искушења.

Сећам се речи мог оца, док је пратио њене последње удисаје: „Мала девојчица је отишла кући да се одмори.”

Један од говорника на њеној сахрани је био председник Спенсер В. Кимбал. Док је одавао пошту, сећам се да је отприлике рекао: „Неки од вас су вероватно помислили да се Милдред толико дуго мучила због нечега што је урадила погрешно, те да је због тога изложена искушењима.” Затим је рекао: „Не, то се десило зато што је Бог хтео још финије да је избруси.” Сећам се да сам помислио: „Ако је тако доброј жени

било потребно још брушења, шта онда мене чека?”

Ако верујемо у Исуса Христа, како најтежи, тако и најлакши тренуци у животу могу да буду благослов. У свим околности, можемо донети исправну одлуку уз вођство Духа. Имамо јеванђеље Исуса Христа да обликује и води наше животе, ако тако одлучимо. А уз пророке који нам откривају где је наше место у плану спасења, наш живот може да буде испуњен савршеном надом и осећањем мира. Никада нећемо имати потребу да се осетимо усамљенима или невољенима у Господњој служби, јер ми то и нисмо. Можемо осетити Божју љубав. Спаситељ је обећао да ће анђели стајати са наше леве и са наше десне стране, да нас подрже.¹⁰ Он увек одржи своју реч.

Сведочим да Бог Отац живи и да је Његов вољени Син наш Откупитељ. Свети Дух је потврдио истину на овој конференцији и то ће поново учинити док је тражите, док слушате и када касније будете проучавали поруке Господњих овлашћених слугу који се овде налазе. Председник Томас С. Монсон је Господњи пророк за цео свет. Господ брине о вама. Бог Отац живи. Његов Љубљени Син, Исус Христ је наш Откупитељ. Његова љубав је неисцрпна. Тако сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Спенсер В. Кимбал, „Give Me This Mountain,” *Ensign*, нов. 1979. год., стр. 79.
2. Учење и завети 122:7–9.
3. Учење и завети 19:15–19.
4. Књ. пророка Јеремије 8:22.
5. Књ. Исуса Навина 1:5.
6. Видети Томас С. Монсон, „Look to God and Live,” *Ensign*, мај 1998. год., стр. 52–54.
7. Етер 12:6–9.
8. Етер 12:18.
9. „Откупитељ мој живи, знам” *Химне и пјесме за децу*, бр. 38.
10. Видети Учење и завети 84:88.